

சரித்திரத்தில் தொலைக்கப்பட்டவர்கள்

ஆங்கிலத்தில் வரலாறைக் குறிக்கும் சொல்லான history என்பது his-story ‘அவன் கதை’ என்பதிலிருந்து உருவானது. வரலாறில் ‘her story’களுக்கு இடமில்லை. ஆணைப் போல நடந்துகொள்கிற, ஆணின் மதிப்பீடுகளைத் தனக்குள் உள்வாங்கிக் கொண்ட பெண்களுக்கே ஆண்களின் ஹிஸ்டரியில் இடம் தரப்படுகிறது. மற்ற பெண்களெல்லாம் ஹிஸ்டீரியா கேஸ்களாக ஒதுக்கப்படுகிறார்கள். உலகம் முழுவதும் எல்லா மொழிகளிலும் கலாசாரங்களிலும் இதுதான் பொதுவிதியாக இருந்துவருகிறது. விதி விலக்குகளாக ஓரிருவர் பேசப்பட்டாலும், அவர்களுடைய முழு ஆளுமை சித்திரிக்கப்படாமல், வசதியாக ஏதேனும் ஒரு குணாம்சம் மட்டுமே பேசப்படும்.

சரித்திரத்தில் இப்படித் தொலைக்கப்பட்டவர்களைப் பற்றி அறியும் வாய்ப்பு எனக்கு 1997ல் கிடைத்தது. அது இந்திய விடுதலையின் பொன் விழா ஆண்டானதால், விடுதலைப் போராட்டத்தில் பெண்களின் பங்கு பற்றி தூர்தர்ஷனுக்காக ஒரு தொடர் தயாரித்தேன்.

விடுதலைப் போராட்டம் எழுச்சி அடைந்த காலத்தில், கூடவே பெண்களின் சம உரிமைக்கான விழிப்பு உணர்வும் வளர்ச்சி அடைந்து வந்திருக்கிறது. இதில் அனைத்திந்திய அளவில் காந்தியின் பங்கும் தமிழக அளவில் பெரியாரின் பங்கும் பொதுவாக இடதுசாரி இயக்கங்களின் பங்கும் மிகவும் குறிப்பிடத் தகுந்தவை. அனைத்திந்திய அளவிலும் சரி, தமிழக அளவிலும் சரி, பங்கேற்ற ஆண்கள் பற்றி விரிவான குறிப்புகள் இருந்த அளவுக்குப் பெண்களைப் பற்றிப் பதிவு செய்யப்படவில்லை.

கிடைத்த தகவல்களைக் கொண்டு கதை வடிவில் அப்போது உருவாக்கிய 'வேர்கள்' தொடர் தூர்தர்ஷன் நேயர்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது.

இதற்குப் பின் 1999ல் சென்னை மகளிர் கிறித்துவக் கல்லூரியில் வருடாந்தரக் கல்லூரி நாடகத்தை இயக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தபோது இன்று பெண்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டுள்ள பல முன்னேற்றங்களுக்கு முன்னோடியாக இருந்தவர்கள் பற்றி நாடகம் தயாரித்தேன். நாடகத்துக்கு 'சண்டைக்காரிகள்' என்று பெயரிட்டிருந்தோம். அதற்கு கல்லூரிநிர்வாகம் சம்மதிக்கவில்லை. எனவே 'பெயர் இல்லாத தமிழ் நாடகம்' என்று அறிவித்தோம். 'சரித்திரத்தில் பெயர்கள் இல்லாமல் போனவர்களைப் பற்றிய பெயர் இல்லாத தமிழ் நாடகம்' என்று அதற்கு விளக்கம் கொடுத்தோம். மாற்றத்துக்காகக் குரல் எழுப்பும் பெண்ணை வீட்டிலும் சரி, வெளியிலும் சரி, சண்டைக்காரி என்று முத்திரை குத்தி ஒதுக்குவது நம் சமூக வழக்கம். ஆனால், அத்தகைய சண்டைக்காரிகள் இல்லையென்றால், இன்று காணும் பல மாற்றங்கள் வந்திருக்க முடியாது என்பதே நாடகத்தின் தொனி.

அடுத்து 2005ல் 'நெருப்பு மலர்கள்!' தொடரை 'அவள் விகடன்' இதழில் எழுதும் வாய்ப்பு கிட்டியது. மனித சமத்துவத்துக்காக, தங்கள் உரிமைகளுக்காகப் பெண்கள் போராடிய வரலாற்றின் வெவ்வேறு பரிமாணங்களை, தொலைக்காட்சித் தொடர், மேடை நாடகம், பத்திரிகைத்தொடர் என்று முன்று உடைகங்களில் விதவிதமான வடிவங்களில் சொல்லும் அபூர்வமான வாய்ப்பு கிடைத்த படைப்பாளி நான் மட்டும்தான்.

வரலாற்றில் பெண்களின் பங்கு பற்றிய புதிவுகள் மிக குறைவாகவே உள்ள கழுவில், பெரும் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு பல அரிய தகவல்களை வெளிக் கொணர்ந்திருக்கும் முன்னோடிகள் பலர். உமா சக்ரவர்த்தி, நீரஜா தேசாய், சசி தாரு, என்.லலிதா, மீரா கோசாம்பி, சுமித் சர்க்கார், விபூதி படடேல், கெயில் ஓம்வெட், ராதா குமார்,ராஜம் கிருஷ்ணன்,வசந்தா கண்ணபிரான், ஆனந்தி, அம்பை சி.எஸ்.லட்சுமி என்று இந்தப் பட்டியல் நீளுகிறது. இவர்கள்

அனைவரும் நம் நன்றிக்குரியவர்கள்.

ஆனந்தவிகடன் குழுமத்துடன் சுமார் முப்பதாண்டுகளாகப் படைப்பாளியாகவும் ஊழியராகவும் மாறி மாறித் தொடர்ந்து உறவு கொள்ளும் மகிழ்ச்சியை எனக்கு சாத்தியமாக்கிக் கொண்டிருக்கும் திரு.எஸ்.பாலசுப்பிரமணியன், திரு. பா.சீனிவாசன் ஆகியோருக்கும் சிறப்பாக ஓவியம் தீட்டிய நண்பர் 'அரஸ்' சுக்கும் என் நன்றி.

மும்பை
ஜனவரி 2006

அன்புடன்
ஞாநி

ஒரு பின்குறிப்பு :

நெருப்பு மலர்கள் முதல் பதிப்பை வெளியிட்ட விகடன் நிறுவனத்தின் நிர்வாகத்துடன் 2008 ஜனவரியில் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாட்டையடுத்து என் உறவு முறிந்தது. என் நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் உரிமையை நான் விகடனுக்கு ரத்து செய்தேன். எனவே இப்போது என் ஞானபாநு வெளியீடாக இது வந்துள்ளது. 'நெருப்பு மலர்கள்' தொடர் 'அவள் விகடன்' இதழில் வெளிவர முழுமுதற் காரணமாக இருந்த அதன் அன்றைய பொறுப்பாசிரியர் என் நன்றிக்குரிய நண்பர் ம.கா.சிவஞானமும் இப்போது அங்கில்லை. அவர் 'மல்லிகை மகள்' என்ற மகளிர் இதழாசிரியராக இப்போது உள்ளார்.

சென்னை
நவம்பர்-2010